

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Rodinné Věci a Dědictví](#) > [Únosy Děti Spáchané Jedním Z Rodičů](#) > Croatia

Legální přestěhování s dětmi do zahraničí / Legální usazení s dětmi v zahraničí

Obsah zajišťuje



European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)



1 Za jakých okolností může jeden z rodičů zákonně přemístit dítě do jiného státu bez souhlasu druhého rodiče?

Co se týče okolností, za nichž může rodič zákonně přemístit dítě do jiného státu bez souhlasu druhého rodiče, je nezbytné rozlišovat mezi následujícími situacemi:

- a) když rodič, s nímž dítě žije, chce zákonně přemístit dítě do jiného státu, a
- b) když rodič, s nímž dítě nežije, ale s nímž dítě udržuje osobní styk, chce zákonně přemístit dítě do jiného státu.

a) Rodič, s nímž dítě po rozvodu žije, může v rámci každodenní rodičovské péče o dítě zákonně přemístit dítě do jiného státu (např. na jednodenní výlet) za podmínky, že to neohrozí právo druhého rodiče udržovat s dítětem osobní styk, jak je uvedeno v člancích 95 a 119 zákone o rodině (*Obiteljski zakon*) (*Narodne Novine* [NN; Úřední věstník Chorvatské republiky] č. 103/15 a 98/19, 47/20, 49/23 – rozhodnutí Ústavního soudu Chorvatské republiky [*Ustavni sud Republike Hrvatske*], a 156/2023). Bez ohledu na to, zda rodiče vykonávají střídavou nebo výlučnou rodičovskou péči, má každý z nich právo činit každodenní rozhodnutí týkající se dítěte samostatně, pokud je dítě u nich (článek 110 zákona o rodině). Pokud rodiče po rozvodu vykonávají střídavou rodičovskou péči (článek 104 zákona o rodině), musí být rozhodnutí, která jsou pro dítě významná, přijímána konsensuálně (článek 108 zákona o rodině). Vzhledem k tomu, že účelem dočasného vycestování do jiného státu (např. na jednodenní výlet) není změna trvalého nebo přechodného bydliště dítěte, není zahrnuto v taxativním výčtu základních osobních práv dítěte podle článku 100 zákona o rodině, a ustanovení čl. 99 odst. 2 zákona o rodině by se proto mělo použít přiměřeně. Totéž platí v případě, že rodič, s nímž dítě žije po rozvodu, vykonává částečně výlučnou rodičovskou péči (článek 105 zákona o rodině). Pokud však rodič, s nímž dítě žije po rozvodu, vykonává výlučnou rodičovskou péči v plném rozsahu na základě soudního rozhodnutí, nepotřebuje souhlas druhého rodiče k tomu, aby mohl s dítětem dočasně odjet do jiného státu (čl. 105 odst. 5 zákona o rodině).

b) Pokud se rodič, s nímž dítě po rozvodu nežije, ale s nímž dítě udržuje osobní styk, rozhodne dítě zákonně přemístit do jiného státu, může tak učinit za předpokladu, že do jiného státu jede dočasně (např. na jednodenní výlet) v době, kdy tento rodič vykonává své právo na styk s dítětem (článek 121 zákona o rodině), a že toto právo nebylo zakázáno nebo omezeno soudním rozhodnutím (články 123–126 zákona o rodině). Bez ohledu na to, zda rodiče vykonávají střídavou nebo výlučnou rodičovskou péči, má každý z nich právo činit každodenní rozhodnutí týkající se dítěte samostatně, pokud je dítě u nich (článek 110 zákona o rodině). Pokud rodiče po rozvodu vykonávají střídavou rodičovskou péči (článek 104 zákona o rodině), musí být rozhodnutí, která jsou pro dítě významná, přijímána konsensuálně (článek 108 zákona o rodině). Vzhledem k tomu, že účelem dočasného vycestování do jiného státu (např. na jednodenní výlet) v době, kdy rodič vykonává své právo na styk s dítětem, není změna trvalého nebo přechodného bydliště dítěte, není zahrnuto v taxativním výčtu základních osobních práv dítěte podle článku 100 zákona o rodině, a ustanovení čl. 99 odst. 2 zákona o rodině by se proto mělo použít přiměřeně. Totéž platí v případě, že rodič, s nímž dítě žije po rozvodu, vykonává částečně výlučnou

rodičovskou péčí (článek 105 zákona o rodině), neboť rodič, který udržuje s dítětem přímý osobní styk, má volnost a právo zastupovat dítě v každodenních záležitostech po dobu pobytu dítěte u něj (v souladu s články 110 a 112 ve spojení s čl. 105 odst. 1 zákona o rodině).

V těchto situacích je třeba zdůraznit význam ustanovení článku 111 zákona o rodině, neboť oba rodiče, bez ohledu na to, zda vykonávají střídavou nebo výlučnou rodičovskou péči, jsou povinni vyměňovat si informace o dítěti, což zahrnuje i informace o vycestování s dítětem do zahraničí. Nejenže se jedná o zákonnou povinnost rodičů, ale k překročení státní hranice jsou vyžadovány osobní a další doklady, které musí mít dítě nebo doprovázející rodič u sebe.

Pokud se jeden z rodičů domnívá, že by druhý rodič mohl zneužít možnosti dočasně odjet s dítětem do zahraničí, může tento rodič v nesporném řízení požádat soud, aby uložil jedno z opatření uvedených v článku 418 zákona o rodině, kterým se zajistí výkon rozhodnutí o zachování osobního styku rodiče s dítětem, nebo aby soud uložil jedno z opatření uvedených v článku 419 zákona o rodině, kterým se zajistí bezpečný návrat dítěte.

Nejvhodnějším řešením je situace, kdy se rodiče společně dohodnou na těchto a podobných otázkách, které potom mohou upravit ve své dohodě o společné rodičovské péči (čl. 106 odst. 3 zákona o rodině).

2 Za jakých okolností je pro přemístění dítěte do jiného státu nezbytný souhlas druhého rodiče?

Jakékoli (trvalé) přemístění dítěte do jiného státu za účelem změny trvalého nebo přechodného bydliště dítěte vyžaduje souhlas obou rodičů. Bez ohledu na to, zda rodiče vykonávají střídavou rodičovskou péči nebo jeden z nich vykonává částečně výlučnou rodičovskou péči, musí rodič, který chce změnit trvalé nebo přechodné bydliště dítěte přemístěním dítěte do jiného státu, získat písemný souhlas druhého rodiče (články 100 a 108 zákona o rodině). Pokud však jeden z rodičů vykonává výlučnou rodičovskou péči v plném rozsahu, existuje možnost, že tento rodič nebude potřebovat souhlas druhého rodiče k přemístění dítěte do jiného státu za účelem změny trvalého nebo přechodného bydliště dítěte (čl. 105 odst. 5 zákona o rodině).

3 Pokud druhý rodič nesouhlasí s přemístěním dítěte do jiného státu, třebaže je nutné, jak může být dítě do jiného státu zákonně přemístěno?

Pokud rodič, který si přeje změnit trvalé nebo přechodné bydliště dítěte přemístěním dítěte do jiného státu, nemůže získat písemný souhlas druhého rodiče, určí soud v nesporném řízení, který z rodičů bude dítě v této věci zastupovat, a to s ohledem na ochranu nejlepšího zájmu dítěte (čl. 100 odst. 5 a čl. 478 odst. 1 zákona o rodině). Před zahájením tohoto nesporného řízení musí proběhnout povinná mimosoudní mediace, v němž se tým odborníků z centra sociální péče snaží pomoci rodičům dosáhnout dohody v dané věci (článek 481 zákona o rodině – povinná mimosoudní mediace jako procesní podmínka pro zahájení řízení podle čl. 100 odst. 5 zákona o rodině). Pokud v průběhu povinné mediace nejsou rodiče schopni dosáhnout dohody, záležitost rozhodne soud v mimosoudním nesporném řízení, které se bude brát ohledy zejména na věk a názor dítěte; právo dítěte udržovat osobní styk s druhým rodičem; ochotu a připravenost rodičů spolupracovat při výkonu rodičovské péče; osobní situaci rodičů; vzdálenost mezi místem trvalého nebo přechodného pobytu rodičů a místem, kam se má dítě přestěhovat, a dopravní spojení mezi těmito místy; a právo rodičů na svobodu pohybu (článek 484 zákona o rodině).

Je však nutné zdůraznit, že pokud má jeden z rodičů dítě ve výlučné rodičovské péči a vykonávají v plném rozsahu, nepotřebuje souhlas druhého rodiče k tomu, aby mohl přemístit dítě do jiného státu za účelem změny trvalého nebo přechodného bydliště dítěte, tj. v takovém případě nemá nesouhlas druhého rodiče žádný právní účinek (čl. 105 odst. 5 zákona o rodině).

4 Vztahují se stejná pravidla na dočasné přemístění (např. o prázdninách, za účelem zdravotní péče atd.) a trvalé přemístění? Přiložte případně příslušné formuláře pro vyjádření souhlasu.

Jak bylo uvedeno v odpovědích na otázky 1–3, zákon o rodině upravuje práva a povinnosti rodičů odlišně v závislosti na tom, zda se jedná o dočasné přemístění dítěte do jiného státu (např. na jednodenní výlet, který

neohrožuje práva druhého rodiče), nebo o trvalé přemístění dítěte do jiného státu za účelem změny místa trvalého nebo přechodného bydliště dítěte.

■ Poslední aktualizace: 30/10/2025

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.